

Довкола
НОВИН

Японія переживає велику біду. Але самурайський дух маленьких і розумних японців сильніший за природні катаклізми. Можливо не сумніватися, після землетрусу вони наведуть порядок швидко.

Українці в Японії більше люблять її, ніж власну вітчизну, що є ганьбою для України.

У Лівії сваряться війська коаліції. Українці додому не хочуть, але за ними вислали корабель. Каддафі не здається.

У президента США вертоліт коштує 8 млн. дол., а в нашого - 17. Оце живем!

Янукович відвідав В'єтнам бо хоче купувати там сало. А як же з українськими свинями?

В Ужгороді збираються відкрити окреме російське посольство. Серйозно москалі з мадярами беруться за Закарпаття. Чи залишиться щось закарпатцям, коли й румуни туди-ж?

На Леоніда Кучму відкрито кримінальну справу щодо вбивства Гонгадзе. Майор Мельниченко просить захисту, бо може не дожити до суду. Невже Федорович не боїться, що Данилович може розповісти дещо і про нього? Литвин хвилюється. Тягають інших одіозних.

Сироти наші нардепи. Не мають на чому друкувати закони, тому виділяють собі мільярд. Кайтеся християни! І вивертайте кишені.

Тігінка парус нам чергову реформу – переселення народів з регіонів в регіони. Недаремно під час виборів згадував свою комсомольську життя. Добре вивчив Сталіна. Наші селяни кажуть, що за таке будуть бити.

Донбас доголосувався. Сьогодні там людей виганяють з власних помешкань цілими селами, а їхніх дітей зі шкіл.

Влада впевнено окрім Кремля скліщується з Тель-Авівом. Невже збираються чинити третій каганат? Перший знищив князь Святослав, другий не дав дочинити Сталін. Цікаво, хто покладе край третьому?

Азаров у Ізраїлі клявся, що буде боротися з антисемітизмом. З українофобією у нас все в порядку, — вважає прем'єр?

Мутант Олесь Бузина отримав по зубах на телешоу. Отак би з усіма україножерами.

Ми толерантно пробачили і прощаєм всім, хто нищив і нищить українців. Євреї німцям не пробачили, отримавши великі гроші. Хто врешті-решт виставить історичні рахунки росіянам, німцям, полякам, мадярам, румунам за українські голокості?

«СВОБОДА» - автопробіг – Героям Слава!

Або, українські націоналісти поклали свої серця до ніг захисників Карпатської України на відміну від помпезного блюзнірства влади

Продовження.
Початок ПП ПП

мусив стояти... Другому трупові бракував палець – був свіжо відрізаний. Як видно, мадярський грабіжник зламкомився на перстень, але тому, що не міг його стягнути, то відрубав цілий палець... Можливо, ще також заживає...»

«Федір Тацинець, один з найвідданіших членів нашої молоді, поручник «Січі», після трагедії державності з своїм відділом подався також на Гуцульщину. Тому, що в маловідомій Гуцульщині тяжко було скриватись, вернувся він у рідні околиці села Келечина і скривався в горах.

Як мадяри розповсюдили відому летючку і оголосили заклики до січовиків, звиваючи їх добровільно піддатись і тоді нікому нічого не станеться, зійшов із гір Федір Тацинець, і зголосився в команду місцевої станції жандармерії... жандармерія арештувала Федора Тацинця і разом з трьома іншими січовиками повела до Волового... Дуже можливо, що був то якраз чотар Дубик, один із найвизначніших січових старшин... Другі два січовики були галичани.

Ув'язнених січовиків по дорозі були рушницями та палицями. В селі Сойми бачили їх селяни, ув'язнених, пов'язаних один до одного, збитих так, що їх обливала кров.

Зараз нижче Сойма, на кривулі біля мінеральних джерел т. зв. «Квасу», з лівого боку стрімкою горою тягнеться смерековий ліс. Збитих січовиків завели до того лісу і на одній полянці розстріляли всіх чотирьох. Герой Федір Тацинець із своїми трьома товаришами в цьому лісі віддав свою шляхетну душу Створителю, сконавши в руках нелюдських азіатів...»

А ось що виробляли мадярські «лицарі» з українцями.

«Куди тільки не прийшло військо брутального окупанта, всюди почувся плач, ридання і тяжке горе. Убивали полонених січовиків, дорізували ранених, але з найбільшою насолодою накидувались на гарних дівчат і молодих по селах і містечках. В Королеві заволочили якусь дівчину, догадуються, що це одна учителька, що день перед тим втекла з Севлющини, до школи. Тут її знасилувало десятки вояків, опісля, вночі, напівмертву відволочили і кинули до Тиси...»

В Хусті зловили одну українку-галичанку в січовій шапці. Заволочили її до одного будинку у колишній чеській колонії, де заквартирувалось мадярське військо, і нещасної українки більше ніхто не побачив.

На великому копанянському полі

під час боїв полонили мадяри січовиків, між ними й одну дівчину. Осмішили її, зірвавши з неї одяг, один мадярський вояк всадив до неї багнет у голі груди, а другий вояк пустив до неї кулю... Нижню частину черева здичавілі садисти покололи штиками...

На вишківському мості поповнили мадяри черговий морд жінок: у хустській школі, де квартирувало військо, знасилювали туди заволочених двох жінок. Коли ті були вповні вичерпані і напівзімлілі, їх кинули до авто і відвезли на вишківський міст. Тут, на самотньому мості серед поля, далеко від людей, зв'язали нещасним українками руки-ноги, прив'язали одну до другої і живцем кинули у глибоке плесо холодної води. Нижче Хуста вода викинула їх на берег. Селяни побачили два зв'язані трупи, але було заборонено туди ходити. Вояки, що доглядали побережжя Тиси пустили трупи знов на воду.

Між Квасами і Ясіням, на Ловецькій дорозі в т. зв. «Труфанцях», по один бік дороги тиждень лежали чотири трупи згвалтованих і замордованих гуцулок. Не дозволили їх поховати. Також і в Ясіні замордували мадяри двох знасилюваних гуцулок, яким ще, крім того, повідрізували груди...»

...Кров стигне в жилах від такого. Чому до цих пір Будапешт не покається за убійних???

Те, як хортівські азійські вилупки намотували на багнети і телеграфні стовпи нутрощі українців, описувати не буду. Читайте книжку Гренджі-Донського «Під чоботом окупанта. Мадярські звірства».

Грала кобза і співав кобзар. Мимо проїзжали іномарки. Їхні власники з подивом витріщалися на нас...

З Міжгірщини автоколона вирушила на Красне Поле, аби й там українські націоналісти поклали свої серця до ніг розтерзаних героїв. Знову лунає літургія о. Віталія. Чоловічий ансамбль із Берегова виконує державний гімн. Співають всі, бо не прийшли сюди за контрольованими списками.

Своє полум'яне слово мовив Віктор Рог, гість зі столиці, редактор газети «Шлях Перемоги», один із засновників Молодіжного Націоналістичного Конгресу. Виступаючи старші побратими звертаються до молоді, наказуючи їй високо нести червоно-чорний стяг боротьби, міцно триматися пліч-о-пліч, змитаючи зі свого шляху весь непотріб, який сьогодні заважає жити, не даючи українці стати українською.

Перед акцією «Свободи» провела

масовий захід на Красному Полі влада, від обласної до районних. Прапорів «Партії Регіонів» - море, «Єдиного Центру» - менше, декілька у помаранчевих шаліках. Вони також вшановували, та чи всі щиро? Бо зі слів очевидців виконували державний гімн у більшості мовчки, надувшись мов сичі. Чи загинули б за Україну, як ті, що на Красному Полі?...

Захисники невеличкої Карпатської України заклали своєму кров'ю фундамент української держави. Своєю святою Вірою і кришталевою Честю. Що заклали у нашу державність влади? Корупцію, бандитизм, злодієство, брехню, служіння чужим інтересам, неповагу власного народу до них самих та до своєї країни. Звідки ж це?

Ми добре пам'ятаємо, як у кінці 80-х купкою патріотів-рухівців було закладено невеличкий дерев'яний хрест на Красному Полі. Як багато тих, хто нині при владі, реготали тоді з нас, обзиваючи дурнями. Але хто дурний сьогодні?! Ненавиділи вони тих, що впади за Україну того часу, ненавидять нас і тепер.

Хто ж то потурає Угорщині гепати свої імперіалістичні «турули» (орли) на українській землі? Закладаючи пам'ятники колишнім окупантам, нащадки яких нині сплять і бачуть Закарпаття у «лоні» Великоугорщини. Ось чому не чути слів вибачення за скоєні гріхи від нашого «доброго» сусіда. Тому не шкодує голова обласної «Свободи» О. Куцин, що підняв руку на імперський мадярський символ на Верещькому перевалі. Нехай тягнуть собі ту бездарну купу каміння додому.

Шкода, але у нас теж лохів вистає. Так-званих «русинів», котрі клячуть на чужу вуду, мріючи про свій юдиний кусень від материнського тіла. Не розуміють, сироти, що забирають не для того, аби віддавати. Наші «рідні» олігархи не вчать нічому?

Тему політичного русинства розкручують й окремі закарпатські «вожді» задля примарного власного князівства. І слово «зрадник» їх не

лякає.

Вкрай необхідно згадати й 8 березня. Як рекламувався «жєнський празднік» заздалегідь у центральних ЗМІ! А вже на самий «празднік» телеканали лускали від всеохоплюючої радості за наших дам, насправді вшановуючи Розу Люксембург, нью-йоркських проститутток і єврейський Пурим. Церква просила не чинити гвалту – Великий Піст бо! Не допомогло.

А про захисників Карпатської України ледь згадали, так, между прочім. Хто то глумиться над пам'яттю перших бійців з нацизмом???

Тому наразі актуальними стали слова Олега Куцина: - Ми знову боре-мося за Україну у ... «вільній» Україні! Нас знову намагаються розшматувати і окупувати любим шляхом різні «доброзичливі браття». Занадто ласий шматок для них українська земля.

Сьогодні ми вшановуємо всіх, хто віддав життя за цю землю: українських Січових Стрільців, студентів, героїв Крут, повстанців Холодного Яру, карпатських січовиків, вояків УПА, які дивляться на нас з небес, зас-терігаючи від помилок. Ми не сміємо зрадити їх! І якщо потрібно захистити Вітчизну від ворога, ми готові до зброї, до священної битви за українську Україну! Завершилась патріотична акція українських націоналістів смолоскипною ходою в Ужгороді.

До-речі. Де б не з'являлася автоколона свободівців, зустрічна молодь вітала нас правцею піднятою догори і стисненою в кулак.

Пост-скриптом. У неділю, 27 березня на Верещькому перевалі свободівцями встановлено ще один пам'ятний Хрест на місці чергового розстрілу карпатських січовиків. Державні ЗМІ мовчать. Голові Закарпатського ВО «Свобода» «шинють» кримінал за праве діло українців.

Учасник автопробігу
Петро Дідух.

Тересвянці пам'ятають

14–15 березня всі свідомі закарпатці відзначають річницю славетних та водночас трагічних подій історії нашого краю. Бо саме 72 роки тому в місті Хуст було проголошено українську державу — Карпатська Україна. Молода незалежна держава, так повноцінно і не розпочавши свою діяльність, припинила своє існування, але продемонструвала перед усім світом, що на Закарпатті живуть українці, які бажають мати свою державність разом зі своїми братами з Великої України. Адже незважаючи на катастрофічну неозброєність, відсутність військового досвіду офіцерсько-командирського складу, карпатські січовики дали достойну відсіч угорським окупантам,

про що гомоніла вся Європа, бо наші діди та прадіди витримали в боротьбі за свою незалежність довше, ніж Франція, Польща, чи Чехословаччина, яка на свою оборону не зробила жодного пострілу у бік нападника.

Отож, у понеділок 14 березня 2011 р. в центрі селища Тересва, біля пам'ятного Хреста «Борцям за волю України» відбулося урочисте відзначення 72-ї річниці проголошення Карпатської України. Оскільки дані героїчні події не є простими історичними датами для нашого селища. Адже такі наші односельчани, як брати Неболи, брати Шемет, Мірявець, Приймак, Мартинич, брати Принц, Чендей та десятки інших відомих та неві-

домих тересвянців, були учасниками Карпатської України, вояками Карпатської Січі, віддаючи життя та зазнаючи тортур і гноблення з боку мадярських окупантів.

Мітинг розпочався з панахиди за загиблими у 1939 році, яку провів парох місцевої української греко-католицької церкви, о. Віталій. Наприкінці панахиди величаво було виконано духовний гімн України — «Боже великий, єдиний...». Після до слова запрошено юних тересвянських школярів та школярок, які під керівництвом молодого вчительки Наталії Михайлівни Данилюк, продекламували щирі патріотичні вірші про героїчну боротьбу наших дідів та прадідів. Потім слово взяли ліцеїсти — нащадки тересвянця, карпатського січовика Івана Принца, які розповіли учасникам мітингу повну біографію свого славетного родича.

Слід також відмітити чудовий виступ педагога професійного ліцею пані Марії Васи́лівної Цимбалістої. Її виступ відкрив багато невідомого про героїчну боротьбу Івана та Василя Принців, інших тересвянців, сподвижників Карпатської України.

Вічна пам'ять та слава всім захисникам Карпатської України! Як катастрофічно сьогодні нам бракує якраз таких людей-велетнів, адже кожен з них йшов на вірну смерть. Вони не думали, що їм ще треба жити: кохати, рости діточок, онуків чи чкурнути з цієї землі якнайдалі за океан. Боролися до кінця, бо добре усвідомили гасло: «Як один Бог на небі, так одна Україна на землі»!!!

Слава Україні!

Віталій Бенчак,
Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

Любов Дудаш: - Ми хочемо жити!

запрошення до райдержадміністрації та райради, запросивши керівництво краю, районних депутатів на це зібрання, яке проходило у колишньому будинку піонерів. До того, особисто вручила подібний лист начальнику районного управління охорони здоров'я Є. В. Крижевському, котрий твердо пообіцяв прийти, щоби вислухати наші болісні проблеми. Але, окрім районного ендокринолога Наталії Молнар і завідувача районної поліклініки Ігоря Тиводара більше ніхто з керівного панства не з'явився.

— **То виходить, що ваші проблеми не хвилюють місцеве керівництво і залишаються вашими власними?**

— Так. Нас чомусь списано, бо видно не вважають за людей. Адже навіть марнувати час і кошти на приречених? А ми хочемо повноцінно жити, як інші здорові громадяни. Як сказав один з учасників зборів пан Лева з Теремлі святу правду про те, що сьогодні ми на грані ризику, а завтра можуть бути вони, або хтось із їхніх родин. І не лише нас збираються відправити в «акації», тобто на цвинтар такою цинічною неповагою до терплячих біду?

Справа у тому, що в грудні місяці минулого року я також проводила щорічний плановий «День діабету», куди запрошуваний Євген Кри-

жевський — не з'явився. Бо і тоді він не виявив особливого бажання принести свою персону до людей. Хоча всі його посадові попередники відвідували наші зібрання, реально сприйнявши наші проблеми, суттєво допомагали хворим. Виділяючи з райбюджету відповідні кошти для лікування цієї небезпечної хвороби. А не нинішні копійки.

— **Що змінилося у даному плані після відвідин Тячівщини тележурналістами з «М-студіо»?**

— Терміново знайшовся інсулін, з'явившись в аптеках Тячева. Щоправда у мізерній кількості. Видно комусь подумалось, що на цьому все закінчилось. Журналісти поїхали, хворі заспокоїлися, наступили блаженство і спокій. Та мало прорахувалися, забувши, що ліки хворим потрібні щодня.

Дивує позиція влади ще ось у чому. Люди з далеких гірських сіл втрачають цілий день, чималі кошти, добиваючись до Тячева за життєво необхідним інсуліном, змушені чвалати аж до аптеки біля магазину «Майстер». А є серед діабетиків літні громадяни, з фізичними вадами, хворі на інші хвороби. Невже важко забезпечити ліками якусь аптеку у центрі міста? Які «подвиги» для цього потрібні? Більше того, біля райполіклініки як мінімум працює 6 аптек.

Тож отримавши з інтернету інформацію про інсуліновий «голодомор» на Тячівщині, з'явилися ще й журналісти з «1+1», аби допомогти нам до кінця вирішити цю нагальну проблему.

— **Яка реакція влади, пані Любо на Твої рішучі дії допомогти землякам вижити на цьому світі?**

— В аптеках з'явився інсулін!!! Показово, що за десять хвилин після приїзду столичного телеканалу. (Який так і не показав матеріал. Невже купили? — прим. ред.)

Користуючись нагодою слушно нагадує керівнику раймедицини, що районний бюджет як і державний, затверджується один раз на рік, а не щоквартально. Про що наголошував Є.В. Крижевський у своєму інтерв'ю «М-студію». На що телевізійники покрили вказівним пальцем доволу скроні. І навіть Євген Вікторович так низько поступати, збираючи від хворих листи, буцім-то вони не мають до Вас претензій. Як і про стабільне отримання медпрепаратів. Не гоже звинувачувати мене у якомусь піарі на останній сесії райради, обзиваючи поганою людиною. Невже, той хто вимагає справедливості, для Вас не сприйнятний? Адже не благ від влади я вимагаю для себе. І вимагатиму, алодського, гуманного і цивілізованого відношення до тих, кому насамперед так потрібна Ваша допомога.

Змушена доповісти тим, кому стала кісткою у горлі, доводячи до їх

відома таке. Не хвалюся, а горджуся своєю працею фактично: маю подяки від обласного «Центру здоров'я» при Закарпатській ОДА, від української діабетичної федерації, особисто її керівника Богдана Бенюка. Визнана однією з кращих у довірній мені царині роботи, бо входжу у першу трійку сподвижників у боротьбі проти діабету в Україні. Окрім цього без вашої допомоги, панове тячівські посадовці, постійно проводжу на теренах області заходи по порятунку хворих за участю провідних лікарів-спеціалістів з України — медичного університету ім. Богомольця, столичного інституту ендокринології, «Діабетична стопа» з м. Вінниці. Коротше кажучи — з усією Україною. А чим можете похвалитися перед земляками ви?...

— **Любове Іванівно! Щиро вдячний за розмову. Побажайте щось нашої громаді і владі.**

— Владі бажаю йти до людей, і не мати тих проблем зі здоров'ям, які мордують нас. А громаді — навчитись захищати і відстоювати свої життєві інтереси. Тільки так ми зможемо захити по-людськи.

Від редакції: Любов Дудаш, жінка далека від політики і партійних гасел, мужньо стала на захист своїх хворих краян на відміну від багатьох місцевих «патріотів», котрі багато говорять і нічого не роблять для своєї громади.

Розмову вів Петро Дідух, депутат райради

Бізнес завмер в очікуванні покращення життя вже сьогодні

«Податки — це плата за цивілізацію» — колись сказав всесвітньовідомий англійський економіст Адам Сміт. Як кажуть, нічого ні додати, ні відібрати. Звичайно, до цих слів не можна не апелювати, але не в наших вітчизняних реаліях, де медицина, освіта, правопорядок та інші цивілізаційні блага є безкоштовними лише на папері Конституції. Як є насправді — всім відомо. Отже можна подискутувати з цього приводу...

З 1 січня 2011 року вітчизняний бізнес живе за новим податковим Кодексом, при цьому його форсоване прийняття у Верховній Раді України щодня дає свої плоди. Слід визнати той факт, що податковий кодекс не змогли прийняти колишні президенти Л. Кучма протягом двох каденцій та В. Ющенко. Незважаючи на ніби-то добру політичну волю влади у нас все як завжди — ліс рубають, тріски летять, як кажуть в народі. На жаль, ці «тріски» дають вкрай негативні результати — щомісяця кількість суб'єктів підприємницької діяльності, які закривають свої об'єкти зростає як на дріжджах. А за кожним закритим підприємцем стоїть сім'я, працівники, зменшення надходження до бюджетів всіх рівнів і так далі. Ростає армія безробітних.

Тому хочеться більш конкретно проаналізувати наслідки прийняття нового податкового закону.

По-перше. З 1 січня 2011 року усі суб'єкти підприємницької діяльності повинні здавати щомісяця податкову декларацію з доходів фізичних осіб. При цьому слід зауважити на вкрай поганій рисі даної звітності, а саме, різниці немає, чи суб'єкт підприємницької діяльності перебуває на загальній системі оподаткування, чи перебуває на спрощеній системі. Чи має найняту робочу силу, чи є самозайнятою особою, або взагалі призупинив

займатися підприємницькою діяльністю, — повинен здавати щомісяця декларацію. Дана новація вже паралізувала місцеві податкові інспекції, створивши живі черги. При цьому за кожну не подану декларацію штраф 160 гривень з подальшим зростанням штрафних санкцій у арифметичній прогресії.

По-друге. Розмови про автоматичне відшкодування найбільш корумпованого податку на додану вартість (ПДВ), насправді стали відшкодуванням лише «своїм» та «наближеним до своїх». Цю істину можуть підтвердити майже 99% підприємців нашого району.

По-третє. З 1 квітня 2011 року вступає в силу стаття податкового кодексу України, згідно чого всі підприємці та підприємства, які перебувають на спрощеній системі оподаткування, не мають можливості продавати продукцію, виконувати роботи та надавати послуги усім іншим суб'єктам підприємницької діяльності, що перебувають на загальній системі оподаткування. Звичайно, дана стаття є виправданою для половини вітчизняного бізнесу, яка працює по спрощеній системі, сплачує мізерні податки. Але куди діватись іншій половині підприємців — питання відкрите.

По-четверте. Розподіл податків між центральним та місцевими бюджетами. З 1 січня 2011 р. скасовано податок з транспортних засобів, який сплачувався до місцевих бюджетів, а саме він був бюджетотворювачем для ремонту доріг місцевого значення. Отож, наразі місцеве самоврядування має купувати проблемних доріг, які вимагають негайного ремонту й нуль гривень для виконання цього.

Окремо слід сказати про закладання екологічного податку в ціну

паливно-мастильних матеріалів, що призвело до потужного підйому цін на паливо. Насправді така практика є у багатьох розвинених країнах. Та в наших умовах це надало поштовх до безконтрольного зростання цін, бо більшість вітчизняного нафтового бізнесу втрачаючи одну гривню витрат, закладає у ціну дві. Бо передбачає в майбутньому подальше зростання витрат. Ну звичайно, хочеться сказати про якість пального, яка на жаль не контролюється по банальній причині відсутності; найперше — волі в державних контролюючих органах, а по-друге — брак лабораторій та спеціального обладнання.

По-п'яте. Будь-які реформи повинні починатись з потужної інформаційної кампанії, масового обговорення та дискусій, а не спочатку приймають, а за один-два роки — навчимося. Наразі більшість працівників податкових інспекцій перебувають в інформаційному вакуумі, то що вже казати про поінформованість представників бізнесу, бухгалтерів і т.п.

На мою власну думку, сьогодні влада та бізнес стоять по різні сторони барикад. Але саме зараз, коли ситуація є вкрай важкою у усьому світі: політичні й економічні революції, природні катаклізми, інше, що вкрай різко впливає на світову економіку й економіку України відповідно. Гроші люблять тишу — вважають мудрі фінансисти. Нині потрібно як ніколи, консолідуватись, шукати точки дотику між бізнесом та владою, а не проводити контролюючі рейди, наслідком яких як правило, стає сплата хабарів, замість усунення порушень.

Також вважаю, що величезною підтримкою бізнесу з боку влади повинна стати реальна боротьба з корупцією, але я підкреслюю — реальна боротьба! А не паперова. Україна за рей-

тингом у 2010 році посіла 134 місце за рівнем корумпованості серед 178 країн світу, розділивши його з такими країнами як Того і Зімбабве. На одному рівні корумпованості з Україною, за даними всесвітньовідомої організації «Transparency International», знаходяться також Сьєрра-Леоне, Філіппіни, Нігерія, Гондурас, Бангладеш і Азербайджан. До-слова, для порівняння з деякими пострадянськими державами Естонія в даному рейтингу піднялася на 26, а Грузія — на 68 місце.

Отже, влада здійснивши ряд нижче наведених кроків, пропонує багатьма експертами:

- ухвалення та впровадження в життя законодавства, здатного запобігати конфлікту державних та приватних інтересів;
- забезпечити контроль над прибутками та витратами державних посадовців, а також впровадити механізми збереження цілісності інформації у державних службах;
- гарантувати доступ до публічної інформації;
- гарантувати захист інформаторів;
- запровадити ефективну систему фінансового контролю та аудиту;
- забезпечити прозорість процесу державних закупівель;
- радикально спростити правила поведінки регулювання підприємницької діяльності;

— має можливість реально не словом, а ділом покращити життя вже сьогодні. Бо саме зараз вона повинна підкласти своє державне плече бізнесу, щоби у майбутньому підприємці підняли нашу державу через наповнення бюджетів й створення нових робочих місць.

*Віталій Бенчак
депутат Тячівської
районної ради.*

Невеличкий лікнеп (ліквідація політичної неграмотності)

Дивно, але досі у часі інформаційної свободи закарпатець, і не тільки, плутає Божий дар з ясненою. Не вивітривши антиукраїнську промосковську пропаганду зі своїх голів.

При словах «український націоналіст» у певній категорії громадян чомусь очі лізуть на лоба, і одразу чуємо — «фашист».

1. Першим фашистом у Європі став Беніто Мусоліні і слово походить від єднання фашизм (стебел рослини), що означало — єдина нація. Нас же колись вчили про прутки і віник! До-речі, у фашистській Італії жодного концтабору не було. Хоча Мусоліні був вірним другом Гітлера.

2. «Фашизм» більшовицькі провокатори сплели з поняттям «нацизм», і намагаючись розпалити ненависть до воюючих українців з боку свого народу у 40-х роках, приліпили до останнього «український націоналізм», що є абсолютною брехнею і несумісними поняттями.

3. «Нацизм» — вивітр гітлерівців, чудово перейнятий свого часу мадярами, у якому не сприймається любе чуже, культивується нетерпимість до інших народів і народностей, слов'ян у першу чергу. Звідки нацистські концтабори, вивіщення однієї нації над іншою, знищення не «арійських» культур. Більшовики робили гірше — знищували свої народи у тих самих концтаборах, «перемальованих» у них німецькими нацистами.

4. Український націоналізм — безмежна любов до свого і щира повага до чужого. Якщо чужий поважає наше. Ми ж бо нащадки Кобзаря!

В Українській Повстанській Армії нескорених воювали цілі бойові сотні громадян інших національностей супроти одного ворога. Це — факт.

Невдячний нинішнім зажірлим на українських харчах, виючим проти нас жидам хочеться нагадати, як «прокляті» бандерівці ризикуючи власним життям рятували євреїв від нацистського голокосту. Частина врятованих зголошувалась до повстанців, займаючись там санітарно-медичною службою. І гинули за Україну так само як азербайджанці, грузини, росіяни, казахи, інші. Потім всі «дружно», хто залишився живий сиділи у сталінських ГУЛАГх, воюючи там з бандитським «беспеределом», ділячись останньою скоринкою хліба.

Тому, гасло Степана Бандери «Воля людини — воля народам!» не втратило чинності і сьогодні.

Тож, шановні, відділіть для себе здорові українські зерна від міхів половин, якою далі годує нас Москва зі своїми «українськими» штрейкбре-херами. Інакше успішного національного спільного дому ми не збудуємо ніколи! І гордитимемося не собою і своїми дітьми, а чужинцями під їхньою «щирою опікою». Втративши найсуттєвіше — країну, у якій можемо жити як у Бога за пазухою. Покинчивши з ворогами, давши запанувати своїй волі і своєму праведному закону у рідній хаті.

Петро Дідух

Довкола новин

Українські телеканали окуповують ведучі з Росії. Як не митйом, так катанієм. Раніше морили голodomорами, зброєю і в'язницями, нині інформаційним полем.

Путін видав, що війну Москва могла виграти без українців?! Без Америки і Англії теж?

Комуністи намагаються повернути смертну кару і обліплити Україну замість гречки червоними прапорами. Не настрілялась, наволоч? Чи не пора вже їх судити за мільйони знищених українців їхніми попередниками.

У нас простякові за вбивство дають 15 років. Суддю за такий самий злочин виправдовують. Навіть умовно не судять.

Військові флоти всіх країн ховайтесь! Незабаром єдиний український сорокарічний підводний човен піде під воду. Сила!

Дивлячись реклами телебачення виявляється, що українська душа у ... пиві.

Чому «регіонали» виграли на минулих виборах? Як інакше, коли лише у Грушевському керівництві «ПР» заставляло підприємців оплачувати передвиборну агітацію. Ті ж мусили, інакше хана. Тепер вони з острахом чекають слідуючих виборів.

Голова Закарпатської ОДА мав зустріч з членами сепаратистських (русинських) організацій краю на догоду тим, хто мріє розколоти не тільки Україну, а і Закарпаття. Кажуть, хто буде писатися «русином» даватимуть гроші.

Дивлячись, що люди за грошей виробляють із тваринами у Київському зоопарку, виникає законмірне питання: - може припинити полювати за тваринами, а почати за двоногими, якщо закон не діє? Інакше ми до тої Європи не доплазуємо ніколи. Показово, що серед того двоногого бидла бідних людей немає. Українців теж.

Відомий український письменник Капранов наголосив, що ми досі не сповнили Заповіт Кобзаря. Кайдани не порвали, вражю злою кров'ю землю не окропили. Але запевнив, що виправимось.

На черговій районній конференції «ПР» її керівництво звинуватило журналістів у всіх гріхах. А що, якби мовчали, то люди би нічого не бачили?

Жінка огорнута добротою і любов'ю

«СЧ» вже подавала матеріал про нашу чудову землячку Юлію Драгун з Новоселиці, яка здійснила справжнє творче чудо, випустивши свою книгу у світ для дітей під назвою «Хто раніше всіх встає?» Люди, котрим не байдужа доля нашої малечі з подивом сприйняли цей прекрасний дарунок рідній громаді. Хто б міг собі подумати, що у цей безликий час на нашій землі Бог ще родить таких берігінь домашнього вогнища, не спалюваного різними перевертнями у більшості всіляких «українських» ЗМІ та чужих книжках про ніщо, заполонивших наші книгарні.

Без перебільшення скажу: — ця жінка огорнута життєдайною добротою, материнською любов'ю до свого справжнього і не підробного. Вона вища від писак-баламутів, що капарять словом на кожному кроці від Тячева до Києва, хто-зна за що обліплених різними регаліями. Всупереч цьому, пані Юлія видала своє чергове диво — «Горнятко доброти», у якому розділ «А ми діти-гуцулята» починається віршиком «Де найкраща земля?» Звісно,

наша найкраща і найбагатіша, ось тільки поки що не надто щаслива з горепатріотами при владі. Вже поспіль 20 років. Котрі надто далекі від «Горнятка доброти», бо давно забули, що воно таке оте добро. У них поняття «добра» заключається знає в чому.

А творчість Юлії Драгун доказує ще одну українську істину — без великої, міцної і дружньої родини, ми — ніхто! Адже завдяки рідним: чоловікові, дітям пані Юлія може творити книжкове диво для дітей не тільки краю, а й усієї України. Родина дала змогу цій жіночці випустити у світ свої неординарні шедеври для дітей, чого так бракує сьогоднішньому суспільству.

Мав би міх грошей, віддав би цій людині, аби її віршики, оповіданнячка, пісеньки лунали по всій країні. Бо задихається наша дівтора у різному чужоземному смороді, котрий окрім хаосу і безвір'я нічого нам не несе. Тому можу тільки зі словами глибокої вдячності і поваги стати перед цією Берегинею дитячих душ, українських родин та побажати їй далі продовжувати свою неоціненну працю.

Вами Юліє Юріївно керує сам Господь. А ми, українські націоналісти, гордимось Вами! Доки є такі як Ви, антиукраїнська нечисть не має сили нас здолати.

Ваш Петро Дідух

БУВАЛЬЩИНА

Їй вперше поцілували руку!

1947 рік. Двійко молоденьких дівчат з Київщини після скорочених педагогічних курсів опиняються в одному із сіл Львівщини, аби у місцевій школі сіяти розумне, вічне і добре серед школярів з подачі «батька народів» Сталіна.

Щойно дівчат розселили по хатинах сільських газд, як їх попередили, щоби не лякалися, коли вночі до них прийдуть гості.

Наступила ніч. Надворі — собаку не випустиш. Періщить дощ із снігом, болото по вуха.

Поліна зіщулившись на ліжку під гучульським покривалом читає книжку при лампі у виділеній їй маленькій кімнатчині. Раптом зовні почувлися іржання коней і тупіт копит. Відчинилися двері у сні, загупали чоботи.

Страшно стало дівчині, адже знала куди відправляють працювати, бо чула від викладачів про страшних «бандьор».

У двері постукали. Поліна не відчувуючи ватяних ніг і рук відкрила дверну заціпку, з острахом шусьнувши назад до ліжка, боячись навіть дихати. На порозі з'явився газда, а за ним до хатчини увійшло троє у військових одностроях при зброї.

Побачивши перелякану Поліну, вони розсміялися, а один з них вибачившись, підійшов до юної вчительки, попросивши виїняти руку з-під покривала. Діватись нікуди, тремтлива тендітна дівоча рука мимоволі позбувалася свого непевного захисту. Во-

як став на коліно, і ніжно поцілував Поліну праву руку, мовивши при цьому: — Дорога пані, ми бійці УПА і просимо Вас про одне: навчайте дітей географії, української мови, математики, історії, фізкультури, тільки не засмічайте нашим дітям голови московською брехнею. Тоді й бояться Вам нічого. Виховуйте на здоров'я нашу дівтору на втіху батькам. Побажавши доброї ночі, клацнули підборами і щезли у нічний мряці.

Вранці, прийшовши до школи розповіла подрузі про нічний візит, запропонувавши їй дослухатися до хлопців з лісу.

Але де там! Фанатична комсомолка чути про це не хотіла, чітко виконуючи вказівки комуністичного начальства, заставляючи учнів зубрити сталінські постулати. Одного ранку її побачили на яблуні.

А Поліна Артемівна познайомилася з хлопцем із Закарпаття, спокійно покинувши Львівщину виїхала звідти на нове місце проживання. І розповіла мені цю історію аж у 1992 році.

На все життя жінка запам'ятала дві речі. Перше — поцілунок упівця зі звертанням до неї, простої біднячки «пані». І друге — чистота та блиск чобіт українських повстанців, незважаючи на негоду, яка коїлася надворі. Ні до, ні після цієї історії руку вчительці більше ніхто не цілував. Хоча віддала педагогічний ниві все своє життя при комуністах.

Записав Петро Дідух

Оце відзначили!

У День народження українського пророка Тараса Шевченка, влада на чолі з прем'єр-міністром вручала Шевченківські премії, відзначаючи крифей українського пера та мистецтва. Склалося враження, що нікому воно не потрібно, бо перетворилося на короткочасний бездушний фарс, очолюваний Азаровим, котрий прочитав наперед заготовлену «цідулу», щоправда українською з московським акцентом. Пані Герман показала всім, що головний «вуйко» на цьому міроприємстві — Віктор Янукович. Який на думку багатьох, мав би власноруч вручати дані нагороди. Лауреати, мов оті полонинські вівці чемно кланялись рукам даючим.

Та знайшовся таки «один козак на мільйон свинопасів» — Василь Шкляр, автор історичного роману «Залишенець. Чорний ворон», який відмовився від премії 250 тисяч гривень, бо вважає перебування Табачника міністром неприйнятним для українців і України.

«Чорний ворон» розповідає про маловідому серед загалу боротьбу українських повстан-

ців супроти більшовицької навали на східних теренах нашої держави на початку XX століття. Проти чого негайно завили сучасні гієни, прокремлівські поспіаки, ненавидячи правду про боротьбу українців проти окупантів.

Противляться і небеса цій владі, бо на вищевказаній акції ще й пожежна сигналізація завила па-масковські. Згадаймо, як під час інавгурації самотужки закрилися двері перед Януковичем, як полетів на нього вінок з могили Невідомого солдата, як нещодавно з Азарова впала яромолка з голови під час покладання вінка в Ізраїлі, і як в будинку культури у Тячеві згасло світло.

Дивна якась містика виходить. Невже сам Кобзар з небес на цю «херомантію» спокійно дивитись не може. Впевнений не прийняв би і він такі відзнаки та ще й свого імені, і поступив би так само, як Василь Шкляр. Бо саме так мають діяти духовні провідники українського народу, показуючи сліпим на існуюче зло.

Петро Кріс

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Молюся

Мені не треба слави,
Я хочу її Україні!
Може марні ці забави
У цій плебейській руїні?
Вірю Кобзар у неї,
У гірші іще часи.
Молюся і я за плебейів:
- Господи вас спаси!
Але сам Бог не допоможе,
Якщо не піднімешся сам...
Може тобі плебею,
Шану тоді віддам.

Навибирали!

Оце народ непутящий
Обирає долю!
Продаючи за копійки
Омріяну Волю.
Нема рабам кінця-краю,
Розум загубили, -
Злодіяцьку вовчу зграю
До влади пустили.
Самі ж собі засліплені
Могили копають,
Наче з гівна ізліплені
Дітей в раби пхають.
Коли станете народом,
Люди непутящі?!
Щоби вийти в світ широкий
З московської хачі.
Тішилися б ваші дітки
На воді і суші,
Й тихо Богу молилися
За пропащі душі.

Беру перо!

Колись матуся мені казала,
Що для добра життя дала.
Вже давно немає мами,
Я ж воюю з ворогами.

Бо добра ніяк не бачу,
Лиш Вкраїну — стару клячу.
І змордовану й роздерту,
- Не княгиню Ольгу вперту.

Тут добро віддали жиду,
Безсоромно і без встиду.
Нема про що говорити,
Беру перо, їду бити!

Я веселий!

Я веселий чому? Бо сміюся
З оцих трутнів, що владою звуть.
Міцно стиснувши зуби молюся,
Невимовну гамуючи лють.
Я веселий, хоч сміх через сльози
Витискаю із вилиць своїх.
Геть розлилося слізнєє море
По рівнинах і горах моїх.
Веселюся з ганьбою у серці,
За лукавих, бездарних владик.
Чому й страху не маю у герці,
- Знаю, всім їм приходить гаплик!
Мій народ перестане терпіти
Ту наругу, що мовчки несе.
Я веселий, бо буду глядіти,
Коли раптом закінчиться все.
Більше свині не будуть смердіти,
Як до пекла їх люд понесе,
І прогнилу жебрацьку цю владу,
Врешті-решт в купу гною знесе.
Але з гною теж користь буває,
Якщо поле просякнута нивою...
Веселитись я хочу врожаєм,
Життєдайним колоссям земним.

Якби...

А вийшли б бандерівці з лісу сьогодні,
Й побачили хлопці, на що ми тут годні.
Напевно одразу би в хачі сховалися,
До зброї священної знову узялись.

Вій Закарпатський